

ODVJETNIK TIHOMIR KOVAČIĆ

16. 03. 2022

PRIMLJENO

MINISTARSTVO FINACIJA
POREZNA UPRAVA
PODRUČNI URED SLAVONSKI BROD
SLUŽBA ZA NADZOR

KLASA: UP/I-471-02/21-01/16
URBROJ: 513-07-12/22-05

Slavonski Brod, 15. ožujka 2022. godine

ODVJETNIK
TIHOMIR KOVAČIĆ
Petra Krešimira IV br. 9.
35000 Slavonski Brod

Predmet : DINAMIX d.o.o., OIB 04044302435
Slavonski Brod, A. Kažotića 22

- dostava drugostupanjskog rješenja žalitelju po opunomoćeniku

Dostavljamo Vam drugostupanjsko rješenje Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-471-02/21-01/163; URBROJ: 513-04-22-2 od 2. ožujka 2022. godine, doneseno povodom žalbe na Porezno rješenje Ministarstva financija - Porezne uprave, Područnog ureda Slavonski Brod, KLASA: UP/I-471-02/21-01/16, URBROJ: 513-07-12/21-01 od 17. veljače 2021. godine.

SLUŽBENA OSOBA:

Jasna Grbac

Prilog : cit. Rješenje

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO FINACIJA

Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

KLASA: UP/II-471-02/21-01/163

URBROJ: 513-04-22-2

Zagreb, 2. ožujka 2022.

Ministarstvo financija, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak, povodom žalbe poreznog obveznika DINAMIX d.o.o. Slavonski Brod, A. Kažotića 22, OIB 04044302435, izjavljene putem opunomoćenika Tihomira Kovačića odvjetnika iz Slavanskog Broda, Petra Krešimira IV. broj 9., protiv poreznog rješenja, Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Slavonski Brod, KLASA: UP/I-471-02/21-01/16, URBROJ: 513-07-12/21-01 od 17.veljače 2021. godine, u postupku poreznog nadzora, temeljem članka 183. Općeg poreznog zakona ("Narodne novine", br. 115/16, 106/18, 121/19, 32/20 i 42/20) i članka 36. Uredbe o unutarnjem ustrojstvu Ministarstva financija ("Narodne novine", broj 97/20) donosi

RJEŠENJE

Žalba se odbija.

Obrazloženje

Prvostupanjskim rješenjem žalitelju se nalaže uplatiti dužne iznose s naslova porezne obveze koja je utvrđena u postupku kontrole te kamata i to poreza na dodanu vrijednost za razdoblje i u iznosu te na način pobliže određenim u tom rješenju, te mu se nalaže provesti odgovarajuća knjiženja u poslovnim knjigama.

U pravovremeno izjavljenoj žalbi žalitelj u bitnom navodi da žalbu podnosi zbog bitnih povreda odredaba upravnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Tijekom poreznog postupka i prilikom donošenja pobijanog rješenja izveden je pogrešan zaključak o relevantnom činjeničnom stanju. Iz izvedenih dokaza nesporno proizlazi da je platio porez na dodanu vrijednost prema prvom i originalnom računu-otpremnici broj 1/1/1 od 25.09.2020.godine koji mu je izdao isporučitelj dobara Centar za stočarstvo d.o.o. u stečaju. Navedeni iznos poreza na dodanu vrijednost je plaćen temeljem odluke nadležnog tijela, odnosno stečajnog suda, koje je u okviru svoje nadležnosti odlučilo izvršiti naplatu isporuke dobara zajedno s porezom na dodanu vrijednost u postupku u kojem je on (stečajni sud) isključivo nadležan

postupiti i odlučivati. Poreznom obvezniku se ne može uzeti kao nepravilno i/ili nezakonito postupanje kada je isto poduzeto prema odlukama nadležnih državnih tijela, odnosno suda. Zbog toga nije pravilan zaključak prvostupanjskog poreznog tijela da porez na dodanu vrijednost koji je porezni obveznik platio trgovačkom društvu Centar za stočarstvo d.o.o. u stečaju nije bio dugovan pa da nije ispoštovan materijalni uvjet postupka obrnutog oporezivanja čime porezni obveznik nije mogao primijeniti pravo na odbitak pretporeza. Zbog pogrešnog pravnog shvaćanja, prvostupanjsko porezno tijelo je pogrešno utvrdilo činjenično stanje te na isto nepravilno primijenilo odgovarajuće materijalno pravo što je dovelo do nezakonitosti i nepravilnosti žalbom napadnutog rješenja. Predlaže uvažavanje žalbe

Žalba nije osnovana.

U provedenom postupku nadzora izvršen je nadzor poslovanja žalitelja o čemu je sačinjen Zapisnik KLASA: 471-02/20-01/272, URBROJ: 513-07-12/21-02 od 25.01.2021. godine u kojem su utvrđene nezakonitosti zbog kojih je naloženo kao u izreci rješenja. Naime, prvostupanjsko tijelo je kod žalitelja kao poreznog obveznika izvršilo porezni nadzor ispravnosti obračuna i plaćanja poreza na dodanu vrijednost za razdoblje od 01.09.2020. do 30.09.2020. godine. Nakon uvida u poslovnu dokumentaciju i evidencije žalitelja, kao i pregledom ulaznih računa i popratne dokumentacije utvrđeno je da je žalitelj u prijavi PDV za nadzirano razdoblje, u točki III.3. Pretporez od primljenih isporuka u tuzemstvu po stopi 25% iskazao pretporez u ukupnom iznosu od 374.078,48 kn (osnovica u iznosu od 1.496.313,68 kn) koji se najvećim dijelom odnosi na pretporez iskazan po ulaznom računu dobavljača Centar za stočarstvo d.o.o. u stečaju, broj 1/1/1 od 25.09.2020. godine u iznosu od 248.000,20,00 kn (osnovica u iznosu od 992.000,80 kn). Navedeni račun sadrži napomenu da je rađen na temelju rješenja Trgovačkog suda i sudskog vještaka 3/St-840/2013-249. U postupku nadzoru utvrđeno je da predmetne nekretnine imaju status nekretnina kod koje nisu korištene više od dvije godine, odnosno nekoristene gospodarske građevine u izgradnji za koji je izdan izvršni akt kojim se odobrava građenje te se ne može primijeniti oslobođenje od PDV-a temeljem članka 40. stavak 1. točka 1) i k) Zakona o porezu na dodanu vrijednost. Pri isporuci istih nekretnina, isporučitelj ima pravo izbora oporezivanja sukladno članku 40. stavak 4. Zakona o porezu na dodanu vrijednost (oslobođenje temeljem članka 40. stavak 1. točka j) i k) Zakona o porezu na dodanu vrijednost ili primjene prijenosa porezne obveze na kupca temeljem odredbi članka 75. stavak 3. točka c) istog Zakona). Nadzorom je utvrđeno da žalitelj nije mogao primijeniti pravo na odbitak pretporeza po ulaznom računu broj 1/1/1 od 25.09.2020. godine, dobavljača Centar za stočarstvo d.o.o. u stečaju u iznosu od 248.000,20 kn (osnovica 992.000,80 kn) te je umanjen Obrazac PDV za nadzirano razdoblje, na rbr. III. 3. Pretporez od primljenih isporuka u tuzemstvu po stopi 25% i to osnovica u iznosu od 992.000,80 kn i pretporez u iznosu od 248.000,20 kn.

Postupajući na opisani način, odnosno iskazivanjem prava na pretporez za koji nije imao pravo žalitelj je postupio suprotno odredbi članka 57. Zakona o porezu na dodanu vrijednost. Prvostupanjsko tijelo je detaljno i opširno opisalo razloge koji upućuju na osporavanje odbitka pretporeza i utvrđenja obveze poreza na dodanu vrijednost. Iz vrlo opširnog zapisnika o nadzoru i prvostupanjskog rješenja proizlazi da žalitelj nije mogao primijeniti pravo na odbitak pretporeza po ulaznom računu broj 1/1/1 od 25.09.2020. godine od dobavljača Centar za stočarstvo d.o.o. u stečaju, a što je sve detaljno izneseno u pobijanom rješenju što ovo tijelo neće radi obima činjeničnog stanja ponavljati.

Navodi žalitelja nisu osnovani, nisu od značaja za promjenu utvrđenog činjeničnog stanja i kao takvi ne uvažavaju se.

Prije svega, potrebno je ukazati na neke relevantne odredbe Općeg poreznog zakona („Narodne novine“, br. 115/16, 106/18 dalje u tekstu: OPZ, koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja postupka nadzora), koji zakonski propis uređuje porezni odnos između poreznih obveznika i poreznih tijela koja primjenjuju propise o porezima i drugim javnim davanjima na općenitoj razini, ukoliko posebnim zakonima o pojedinim vrstama poreza i drugim javnim davanjima nije uređeno drukčije i predstavlja zajedničku osnovu poreznog sustava, a koje odredbe valja primijeniti i u konkretnom porezno-pravnom odnosu.

U pogledu primjene mjerodavnog materijalnog prava, u postupku oporezivanja primjenjuju se porezni propisi koji su bili na snazi u vrijeme nastanka činjenica na kojima se temelji oporezivanje (članak 5. OPZ-a).

Prema odredbi članka 88. OPZ-a u poreznom postupku porezno tijelo snosi teret dokaza za činjenice koje utemeljuju porez (točka 1.), a porezni obveznik za činjenice koje smanjuju ili ukidaju porez (točka 2.).

Oporezivanje i plaćanje poreza na dodanu vrijednost regulirano je Zakonom o porezu na dodanu vrijednost ('Narodne novine', br. 73/13, 148/13, 143/14, 115/16, 106/18, Rješenje USRH 99/13, 153/13, u daljnjem tekstu: Zakon), a podzakonski Pravilnikom o porezu na dodanu vrijednost.

Člankom 40. stavak 1. točka 1. Zakona propisano je da su PDV-a oslobođene isporuke građevina ili njihovih dijelova i zemljišta na kojem se one nalaze, osim isporuka prije prvog nastanjenja odnosno korištenja ili isporuka kod kojih od datuma prvog nastanjenja odnosno korištenja do datuma slijedeće isporuke nije proteklo više od dvije godine.

Člankom 40. stavak 4. Zakona o porezu na dodanu vrijednost propisano je da porezni obveznik ima pravo izbora za oporezivanje isporuka navedenih u stavku 1. točkama j) i k) ovoga članka pod uvjetom da je kupac porezni obveznik koji ima pravo na odbitak pretporeza u cijelosti. Pravo izbora za oporezivanje i pravo na odbitak pretporeza može se primijeniti u trenutku isporuke.

Člankom 57. stavak 1. Zakona propisano je da pravo na odbitak PDV-a (pretporeza) nastaje u trenutku kada nastaje obveza obračuna PDV-a koji se može odbiti. Stavkom 2. propisano je da porezni obveznik može odbiti pretporez u skladu s odredbama članaka 58., 59., 60., 61. i 62. ovoga Zakona. Člankom 60. Zakona propisano je da porezni obveznik može odbiti pretporez za isporuku dobara ili usluga, ako su ispunjeni propisani uvjeti. Mjerodavnim propisima jasno su definirani uvjeti pod kojima poduzetnici imaju pravo na odbitak pretporeza, a što proizlazi iz odredbe članka 60. Zakona. Prema tome, za odbitak pretporeza moraju biti kumulativno ispunjeni svi propisani uvjeti i pretporez se ne može odbiti ukoliko ma koji od navedenih uvjeta nije ispunjen.

Sukladno odredbi članka 58. stavak 1. Zakona porezni obveznik ima pravo od PDV-a, koji je obvezan platiti, odbiti iznos PDV-a (pretporez) ili ga je platio u tuzemstvu za isporuke dobara ili usluge koje su mu drugi porezni obveznici obavili za potrebe njegovih oporezivih transakcija. Prema odredbi članka 60. stavak 1. točka a) i b) Zakona porezni obveznik može odbiti pretporez za isporuku dobara ili usluga ako odbitak pretporeza nije isključen prema članku 58. stavak 4. i 8., članku 61. stavak 1. te članku 62. stavak 1. Zakona. Sukladno odredbi članka 131. stavak 1. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost porezni obveznici koji obavljaju oporezive isporuke dobara i usluga imaju pravo na odbitak pretporeza ako je isporuka poreznom obvezniku obavljena u svrhe njegove gospodarske djelatnosti.

Člankom 75. stavak 3. Zakona propisano je da je porezni obveznik upisan u registar obveznika PDV-a u Republici Hrvatskoj obavezan platiti PDV kada mu se obave sljedeće isporuke: c) isporuka nekretnina, prema članku 40. stavak 1. točka j) i k) Zakona, ako se isporučitelj odlučio za oporezivanje u skladu s člankom 40. stavak 4. Zakona.

Odredbom članka 89. OPZ-a propisano je da se oporezivanje temelji na podacima iz knjigovodstva i na evidencijama poreznog obveznika koje se vode u skladu s odredbama članka 62. - 67. OPZ-a ako okolnosti pojedinog slučaja ne upućuju na njihovu netočnost. Temeljem članka 62. stavak 1. OPZ-a porezni obveznik dužan je voditi svoje knjigovodstvo u skladu sa Zakonom o računovodstvu, posebnim poreznim propisima (Zakon o PDV-u, Zakona o porezu na dobit, Zakon o porezu na dohodak) te drugim propisima koji uređuju pojedine poduzetničke djelatnosti. Temeljem članka 66. stavak 1., 2. i 3. OPZ-a knjiženja i druga evidentiranja treba obavljati potpuno, točno i uredno. Bilježenje podataka u poslovne knjige mora se temeljiti na vjerodostojnim knjigovodstvenim ispravama.

Navodi žalitelja nisu osnovani i kao takvi nisu od utjecaja na utvrđeno činjenično stanje. Naime, u prvom dijelu žalbe iznosi utvrđenja prvostupanjskog tijela, a u ostalom dijelu žalbe navodi kako je zbog pogrešnog pravnog shvaćanja prvostupanjsko porezno tijelo pogrešno utvrdilo činjenično stanje te na isto nepravilno primijenilo odgovarajuće materijalno pravo što je dovelo do nezakonitosti i nepravilnosti te da je on postupio u skladu s nalogima iz pravomoćnih odluka nadležnog stečajnog suda.

U odnosu na navode žalitelja, prije svega, ukazuje se žalitelju na članak 58. stavak 4. točka 1. Zakona kojim je propisano da porezni obveznik ne može odbiti pretporez sadržan u računima za primljena dobra i obavljene usluge što ih koristi za isporuke dobara i obavljanje usluga oslobođenih plaćanja PDV-a u tuzemstvu prema člancima 39., 40. i 114. Zakona. U konkretnom slučaju utvrđeno je da su predmetne nekretnine oslobođene obveze i plaćanja PDV-a sukladno članku 40. stavak 1. točka j) Zakona (što žalitelj ne osporava), ali je ispunjen i uvjet korištenja opcije prijenosa porezne obveze iz članka 40. stavak 4. Zakona. Dakle, opisana transakcija oslobođena je obveze PDV-a, a žalitelj nije koristio opciju prijenosa porezne obveze/obrnutog oporezivanja te stoga ne može koristiti pravo na pretporez po računu broj 1/1/1 od 25.09.2020.godine. Dakle, slijedom kogentne norme žalitelj nije imao zakonsko utemeljenje za odbitak pretporeza, zbog čega je je isti osnovano osporen.

Ukazuje se žalitelju da je obračun i plaćanje poreza na dodanu vrijednost pa tako i pravo na pretporez propisano Zakonom o porezu na dodanu vrijednost, pa je stoga pozivanje žalitelja na pravomoćne odluke nadležnog stečajnog suda irelevantno za ocjenjivanje zakonitosti osporenog rješenja. Pravomoćnim odlukama nadležnog stečajnog suda nije predviđeno derogiranje poreznih propisa na način kako to sugerira žalitelj, niti iz presuda na koje se žalitelj poziva, u bilo kojem smislu, ne proizlaze oslobođenja poreznih obveznika od obveza plaćanja dužnih i zakonom propisanih poreza te pridavanje ovakvog značenja spomenutim presudama kao i sveukupnost žalbenih navoda ukazuje da žalitelj ne postupi sukladno odredbi članka 9. OPZ-a (obveza postupanja u dobroj vjeri) koje načelo obvezujuće u poreznom postupku.

Tumačenje žalitelja odnosno njegovo razumijevanje sustava poreza na dodanu vrijednost pogrešno je budući se glede oporezivanja porezom na promet prije svega radi o imperativnim normama reguliranim područjima, gdje poreznim obveznicima, ali jednako tako i niti poreznom tijelu, nije ostavljena na odluku primjena propisa, već je izrijekom naloženo određeno postupanje, koje ne dopušta autonomiju u odlučivanju niti primjeni.

Ovdje je potrebno ukazati žalitelju da porez na dodanu vrijednost načelno ima odliku neutralnosti uz pretpostavku poštivanja svih imperativnih odredbi poreznih zakona od strane svih poreznih obveznika. Uvjeti za odbitak pretporeza striktno su propisani Zakonom, a budući je poreznim nadzorom nedvojbeno utvrđeno da je žalitelj neosnovano odbio pretporez (sve detaljno opisano u zapisniku o poreznom nadzoru i obrazloženju osporavanog rješenja), čime je umanjio svoju poreznu osnovicu, utvrđena mu je obveza poreza na dodanu vrijednost te je navod žalitelja kako mu se nezakonito nameće trošak, neosnovan i kao takav nije od utjecaja na utvrđeno činjenično stanje.

Netočna je tvrdnja da obrazloženje rješenja ne sadrži činjenice i razloge na kojima se temelji utvrđenje prvostupanijskog tijela, odnosno na kojima se temelji porezna obveza budući su utvrđene činjenice navedene po točkama u obrazloženju prvostupanijskog rješenja. Naime, u postupku poreznog nadzora utvrđeno je postojanje negativnih pretpostavki za korištenje prava na pretporez u svezi primjene relevantnih odredbi Zakona o porezu na dodanu vrijednost, dakle, pobijano porezno rješenje obrazloženo je sukladno članku 98. OPZ-a jer obrazloženje sadrži činjenično stanje koje opravdava osporavanje prava na pretporez u svezi primjene relevantnih odredbi Zakona o porezu na dodanu vrijednost.

Temeljeno na odredbama Zakona o Poreznoj upravi službenici su ovlašteni provoditi postupke i radnje u skladu s odredbama OPZ-a te zakona što uređuju pojedine vrste poreza (u ovom slučaju Zakona o porezu na dodanu vrijednost), slijedom čega je u postupku poreznog nadzora utvrđeno da žalitelj nema pravo na odbitak pretporeza.

Neosnovani su navodi žalitelja da je u predmetnom poreznom postupku porezno tijelo učinilo bitne povrede pravila postupka jer je postupak proveden protivno pravilima postupka, a činjenično stanje nije točno i potpuno utvrđeno.

Ovo iz razloga što iz spisa predmeta proizlazi da je prvostupanijsko tijelo u svrhu pravilnog utvrđivanja činjeničnog stanja temeljem Zakona o porezu na dodanu vrijednost i Općeg poreznog zakona izvršilo analizu dostupnih podataka sukladno članku 88. stavak 1. točka 1. Općeg poreznog zakona. Isto tako iz spisa predmeta proizlazi da žalitelj poreznom tijelu nije dostavio cjelokupnu vjerodostojnu dokumentaciju sukladno članku 81. stavak 1. Općeg poreznog zakona, iako je na dostavu dokumentacije i podataka bio upozoren od strane poreznog tijela. Netočna je i tvrdnja žalitelja da je povrijeđeno načelo primjene propisa (članak 5. OPZ-a). Naime, iz podataka spisa razvidno je da je prvostupanijsko tijelo u ovom poreznom postupku postupilo sukladno članku 5. OPZ-a, dakle, primijenilo je materijalno pravo, odnosno Zakon o porezu na dodanu vrijednost koji je bio na snazi u 2020. godini kada su nastale činjenice na kojima se temelji oporezivanje

Osim toga, odredbe članka 6. stavka 1. i 2. OPZ-a utemeljuju načela zakonitosti i načelo materijalne istine u poreznom postupku. Ostvarivanje načela zakonitosti u poreznom postupku znači da je tijelo koje rješava određenu poreznu-upravnu stvar dužno u svemu se pridržavati materijalnih propisa koje primjenjuje u rješavanju upravne stvari te propisa kojima je reguliran postupak rješavanja određene upravne-porezne stvari. To se odnosi kako na sve radnje tako i na cjelokupan rad tijela na rješavanju upravne-porezne stvari. Načelo materijalne istine logičan je slijed zakonite provedbe poreznog postupka i obvezuje porezno tijelo da utvrdi sve činjenice bitne za donošenje odluke, dakle i one koje idu u prilog poreznom obvezniku, što međutim ne isključuje primjenu pravila o teretu dokazivanja ustanovljenog odredbom članka 88. OPZ-a.

Imajući na umu citirane odredbe OPZ-a, proizlazi da je na poreznom tijelu bio teret dokaza činjenica koje predstavljaju pretpostavku za postupanje u smislu odredbi Zakona o

porezu na dodanu vrijednost, odnosno da je u konkretnom slučaju utvrđeno da žalitelj nema pravo na pretporez kako je sve obrazloženo, uz navođenje razloga, u obrazloženju prvostupanjskog rješenja.

Slijedom navedenoga, a sukladno odredbama Zakona o porezu na dodanu vrijednost utvrđen je manje obračunati iznos porezne obveze i to postupajući sukladno članku 9. i 10. Općeg poreznog zakona, potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, na koje je pravilno primijenjeno materijalno pravo, a nisu povrijeđena ni pravila postupka. Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja donijeto je rješenje kojim su utvrđene obveze plaćanja poreza na dodanu vrijednost.

Kako je prvostupanjsko tijelo u osporavanom rješenju detaljno obrazložilo činjenično stanje to je sa obrazloženjem suglasno i ovo tijelo te ga prihvaća u cijelosti kao svoje sukladno odredbama članka 120. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku.

Razmatrajući sve provedeno u postupku, sadržaj spisa predmeta upravnog postupka, priložene isprave te odredbe Zakona o porezu na dodanu vrijednost, proizlazi da je prvostupanjsko tijelo u cijelosti i pravilno utvrdilo relevantno činjenično stanje na koje je pravilno primijenilo materijalni propis, bez povreda postupka na štetu žalitelja, čime se žalba ukazuje neosnovanom.

Na temelju izloženog i propisa članka 116. st. 1. Zakona o upravnom postupku („Narodne novine“ broj 47/09, 110/21) riješeno je kao u izreci.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ovog rješenja nije dopuštena žalba, ali se protiv istog može pokrenuti upravni spor tužbom Upravnom sudu u Osijeku, Trg Ante Starčevića 7, u roku 30 dana od dana prijema rješenja.

Dostaviti:

1. Ministarstvu financija-Porezna uprava, Područni ured Slavonski Brod uz povrat spisa i dva primjerka rješenja s tim da se označeni primjerak uruči žalitelju po punomoćniku,
2. Pismohrana, ovdje.

